

## Cuvântul lui Dumnezeu din Duminica a cincea după Paști, a samarinencei

Venirea Mea în cuvânt e tot mai grea și pentru Mine și pentru voi, copii istoviți sub venirea Mea. O, nu că nu Mă primiți când vin, nu că nu Mă așteptați când vin, nu de aceea spun aceasta, ci pentru că Mă doare și pe Mine și pe voi venirea Mea, căci voi sunteți istoviți și cu sufletul, și cu trupul, și pe Mine Mă doare sufletul și trupul vostru și vă port cu jale durerea, iar voi Mă purtați din greu, și abia mai pot să vă așez înaintea Mea ca să pot veni cuvânt în carte. Toată ziua M-a durut jalea sfinților, neputincioși și ei să vă ajute. S-au purtat cu dorul în ei între cer și pământ, însoțind sărbătoarea fântânii samarinencei, fântâna casei întâlnirii, căci samarineanca este îngerul acestei fântâni și așteaptă de fiecare dată cu dor ziua ei în curțile Mele, ziua de sărbătoare a fântânii întâlnirii, fiilor copii. Aș fi voit din zorii zilei să așez cuvânt cu sărbătoare, și pe sfinți la masa Mea de cuvânt din ziua aceasta, și la apa fântânii, fiilor. Voi însă ați fost neputincioși, și nu sunteți altfel nici acum când ziua aceasta pleacă de la locul ei. Mă uit cu jale la voi cum vă apasă lucrul cărții cuvântului Meu cel de cincizeci de ani, cel din vremea aceasta când Eu iarăși vin de la Tatăl, căci cuvântul Meu de peste voi este venirea Mea pe pământ, și nu se poate sui la mintea omului cât de grea Îmi este venirea acum, la sfârșit de timp.

O, fiilor, nimeni nu Mă așteaptă să vin și să pot apoi prin cuvântul venirii Mele, și de aceea Îmi este atât de greu în voi, căci voi nu aveți ajutor de pe pământ pentru venirea Mea, că omul pe pământ e învățat ca pe pământ, iar trupul pofteste împotriva duhului, și nu e nimeni să aibă mai multă grijă de Mine decât de el, căci pe pământ e ca pe pământ, și nu e ca în cer, fiilor copii.

Acum două mii de ani Mi-am învățat ucenicii să spună în rugăciunea lor către Tatăl: *«Tată, vie împărăția Ta și facă-se voia Ta, precum în cer așa și pe pământ»*, iar cine Îmi este ucenic, acela plânge după împărăția cerurilor în el și apoi o dă în jurul lui, ca să fie pe pământ precum în cer, căci ucenicii lui Dumnezeu sunt plini de dor de cer pe pământ, iar oamenii sunt plini de trufia lor, fiilor copii. Oamenii, după ce că sunt puțin iubitori de Dumnezeu, mai sunt și trufași, și nu le este teamă să fie așa, căci lor nu le este greu cu trufia, și le este greu fără de ea, iar dacă uneori greul de la depărtarea lor de Dumnezeu îi mai mână spre Mine, Cel milos pentru om, aceasta ține atât de puțin cât părerea, iar omul, ca să-și îngrijească viața lui, se întoarce mereu în blestemul de a nu-L iubi pe Dumnezeu, și nu face după ce-Mi află dulceața așa cum a făcut samarineanca după întâlnirea Mea cu ea la fântâna lui Israel. Ea a avut duh umilit, și această jertfă Mi-a adus, și nu este om mai plăcut ca omul care are în el această comoară, care se face casă lui Dumnezeu în om.

Iată, poporul Meu, samarinenii aveau duh umilit, iar Israel avea duh trufaș. Samarinenii M-au primit și M-au crezut, iar Israel nu M-a crezut și nu M-a primit, căci se trufea cu Dumnezeu și nu înțelegea cu mintea lui trufașă că trufia nu este din cer, nu este de la Dumnezeu, ci este de la om, iar omul care are în el acest duh, nu are cu ce să-L cunoască pe Dumnezeu când El vine ca să locuiască în om, căci Dumnezeu, în om Își are locuința Sa. Cine nu crede când Eu spun acestea, să se uite acela în Evanghelia Mea cea de la fântâna lui Israel când Eu M-am întâlnit cu samarineanca și Mi-am făcut în ea sălaș; în ea, și în cetatea ei apoi, prin duhul ei cel umilit cu care ea nu se ascundea în ea, ci mai mult ieșea spre vedere, ca s-o vindec de păcatele ei și s-o fac apoi sălaș al Meu, și apoi mărturisitor al Meu peste mulți, și credincioși, și păgâni.

Omul care nu se satură de viața lui în el, de duhul lui în el, acela nu-și dă viața sa în schimbul vieții Mele din el ca să fie el apoi ca Dumnezeu pe pământ și nu ca omul. Fariseii și cărturarii s-au supărat pe Mine când am umblat la viața lor deșartă, descoperindu-le-o pe ea în fața mulțimilor, dar samarineanca nu s-a supărat, ci, din contra, s-a bucurat când i-am descoperit

viața ei, ca apoi s-o facă în ea plăcută Mie prin duhul ei cel umilit cu care M-a primit când i-am arătat că știu păcatele ei și că sunt Mesia, Fiul lui Dumnezeu, Cel ce vine și învață pe pământ pe om toate cele ale împărăției lui Dumnezeu.

O, bine este omului să nu se ascundă cu cele rele ale lui și să nu uite că de Dumnezeu nu are cum să se ascundă, căci Eu îi ies în cale și îl descopăr pe el. Când omul se ascunde de om, atunci el se ascunde de sine, așa cum a făcut Adam când s-a ascuns de Dumnezeu pentru păcatul lui, pentru sinele lui cel vinovat, poporul Meu.

O, cum să fac să-i dau omului minte, și nu să-i deschid mintea lui, că dacă fac așa, pătesc de la om ceea ce am pățit de la Adam, care s-a ascuns în sine, care s-a ascuns de el, și omul nu înțelege cum vine aceasta. Cel ce nu se teme de Dumnezeu, acela se ascunde de el însuși pentru ca să-și poată purta greșeala care se ascunde în el, și vai omului care are greșale ascunse în el, căci unul ca acela nu-l deschide lui Dumnezeu așa cum Mi-a deschis samarineanca atunci când Eu i-am pregătit mântuirea.

O, poporul Meu, caută, fiule, să cunoști bine taina mântuirii tale, căci ea nu înseamnă omul, ci înseamnă Dumnezeu și lucrarea Sa peste om. Cuvântul Meu, cel plin de mântuire, să-l faci folos peste tine, și nu uita să te măsoari cu sfinții, ca să vezi ce-ți lipsește la mântuirea ta, și măsoară-te cu Mine, poporul Meu, ca să vezi ce ești pe pământ, căci cel ce nu se măsoară cu Mine, acela se măsoară cu omul, de la care el nu poate avea mântuire, ci numai vremelnicie, care îl minte pe om cu fața sa cea trecătoare peste om, făcându-l pe om să Mă țină afară, să nu Mă ia în casa sa ca împărăție a lui Dumnezeu în om.

O, poporul Meu, nu i-a folosit lui Israel trufia că el este poporul Meu după numele lui. Cel ce este al Meu, acela seamănă cu Mine, nu cu sine, poporul Meu. Cel ce este al Meu, acela nu se mai are pe sine, ci Mă are pe Mine și Mă slăvește în el fără de trufie, căci Eu am duh umilit, poporul Meu, și de aceea Tatăl Mă iubește, căci Eu Îmi pun viața pentru oile Sale. Mă doare însă că omul nu știe aceasta ce fac Eu între Mine și om. Dacă Eu Îmi pun viața pentru om și dacă nu pot apoi să o iau, Eu n-am putere în acela. Eu în samarineanca pentru care am ieșit la fântâna lui Israel am pus viața Mea, și apoi Mi-am luat-o din ea, căci a rodit în ea, și apoi M-am dus la Tatăl cu rodul vieții Mele în om, căci în cine Eu pot să-Mi pun viața, putere am să Mi-o și pun, putere am să Mi-o și iau, căci viața Mea o pun pentru oi, ca să aibă ele viață, și din belșug să aibă, și din acest belșug Eu să duc la Tatăl viața Mea din om.

O, mult M-a mângâiat viața cea de duh umilit a samarinencei, din care Eu am cules apoi rod din sămânță semănată în ea. M-a mângâiat dragostea ei pentru Mine, căci, apoi, ea a trăit pentru Mine, și nu a mai trăit pentru ea între oameni.

O, ce frumos este omul în care Eu trăiesc, Eu și nu el, și ce frumos rod rodește în el, și ce cules scump strâng de la el ca să-l duc la Tatăl ca rod al puterii Mele pusă în om ca iarăși să o iau și ca să trăiesc în om și din om, precum cel ce trăiește în Mine, din Mine trăiește el și nu din el, din apa Mea și nu din apa lui din care el dacă bea iarăși însetează, căci nimic din ale lui nu-i ține de foame și de sete omului, fiindcă Eu sunt izvorul care are viață în el și nu este omul, dar omul nu știe aceasta ce fac Eu între Mine și om când Eu Îmi pun viața Mea ca iarăși să o iau, precum am grăit aceasta în Evanghelia Mea cea de acum două mii de ani peste ucenici și peste poporul din mijlocul căruia i-am ales pe ei ca să-Mi fac în ei viața Mea, și apoi să lucrez cu puterea ei din uceniciei Mei peste poporul din care Eu i-am ales pe ei.

Mi-a fost atât de ușor să-Mi așez viața Mea în inima samarinencei cu care am grăit la izvor, și tot atât de ușor Mi-a fost să Mi-o și iau din ea, căci celui ce-i este ușor să se lase cu Mine, putere am întru el, și el întru Mine apoi, căci Eu dacă-l hrănesc pe om, se cade ca și el să Mă hrănească pe Mine, și să semene hrana pe care el Mi-o dă, cu hrana pe care Eu i-o dau, și să nu-Mi dea omul otravă peste viața Mea, poporul Meu, căci Eu sunt dătător de viață și nu trebuie să fiu pedepsit de om, ci hrănit trebuie să fiu, ca să semene lucrarea omului cu lucrarea Mea, poporul Meu, căci Eu de aceea îi spun omului să se măsoare cu Mine și nu cu omul, și îi spun

omului să stea cu duh umilit pe pământ, așa cum Eu am petrecut și M-am arătat pentru pildă peste om. Amin.

Voiesc, poporul Meu, să găsesc în tine înțelepciune și drag pentru cuvântul Meu cel dătător de viață, și să pot lua din mijlocul tău rod, poporul Meu, și să-I dau Tatălui din munca Mea de peste tine, și tot așa să lucrezi și tu, căci Tatăl, dacă nu semeni cu Mine, nu te cunoaște, poporul Meu.

Omul nu poate să fie mic, iar tu, poporul Meu, să nu poți să fii mare, că dacă nu vei trăi așa înaintea Mea, vei fi împotriva Mea, căci Eu am fost și sunt pruncuțul Tatălui, iar cei ce nu sunt așa, nu pot fi ai Tatălui, căci seamănă cu Mine cei ai Lui, și așa îi cunoaște Tatăl, prin lucrarea Mea în ei îi cunoaște Tatăl. Amin.

Binecuvântată să fie sărbătoarea fântânii întâlnirii, și samarineanca, îngerul ei cel ocrotitor, și sfinții cei veniți cu ea la sărbătoarea ei în mijlocul tău, poporul Meu, și să scoți apă, ca să bea cei cerești, căci tu ești cu trupul, iar ei sunt cu casa lor cea din cer, nefăcută de mână, precum este scris despre trupurile cele cerești.

Iar voi, copii din porți, odihniți-vă un picuț de truda cea de la grija pentru ființa cărții Mele cu voi din zilele acestea când Eu de cincizeci de ani grăiesc peste pământ cuvântul acestei cărți pe care Eu am deschis-o și am așezat-o pe pământ. Și vă rog, copii istoviți, feriți-vă de neputințe, pe cât puteți feriți-vă, că pe Mine Mă doare sufletul și trupul vostru, și cu jale vă port durerea, și cu greu Mă aștern pe pământ cu venirea Mea când voi sunteți prea zdrobiți în porți. Eu însă vă umplu de mângâiere, și apoi de putere, numai să-Mi dați Mie să pot, căci voi sunteți plâpânzi sub mâna Mea și sub venirea Mea și sub vremea grea care apasă peste venirea Mea. Amin, amin, amin.

*16/29-05-2005*